DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 15 december 2011 *

I mål C-409/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) genom beslut av den 29 juni 2010, som inkom till domstolen den 16 augusti 2010, i målet

Hauptzollamt Hamburg-Hafen

mot

Afasia Knits Deutschland GmbH,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna M. Safjan, M. Ilešič (referent), E. Levits och M. Berger,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 juli 2011,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Afasia Knits Deutschland GmbH, genom H. von Zanthier och M. Stawska-Höbel, Rechtsanwälte,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— Europeiska kommissionen, genom A. Bordes och B.-R. Killmann, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 15 september 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 32 i protokoll 1 till bilaga V till partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000 (EGT L 317, 2000, s. 3), vilket godkänts på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2003/159/EG av den 19 december 2002 (EUT L 65, 2003, s. 27) (nedan kallat Cotonouavtalet), och av artikel 220 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17) (nedan kallad tullkodexen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Hauptzollamt Hamburg-Hafen (huvudtullkontoret för Hamburgs hamn) (nedan kallat Hauptzollamt) och Afasia Knits Deutschland GmbH (nedan kallat Afasia) angående den importtull som bolaget erlagt i efterhand med anledning av import av textilier till Europeiska unionen.

Tillämpliga bestämmelser

Cotonouavtalet

3 Cotonuavtalet trädde i kraft den 1 april 2003. Med tillämpning av beslut nr 1/2000 av Ministerrådet för AVS-EG av den 27 juli 2000 om de övergångsbestämmelser som skall gälla från och med den 2 augusti 2000 till dess att partnerskapsavtalet AVS-EG träder i kraft (EGT L 195, s. 46), förlängt genom beslut nr 1/2002 av Ministerrådet för AVS-EG av den 31 maj 2002 (EGT L 150, s. 55), började emellertid avtalet att tillämpas i förtid den 2 augusti 2000.

4 Ett ändringsavtal undertecknades i Luxemburg den 25 juni 2005 och trädde i kraft den 1 juli 2008. Den 14 juni 2010 antogs rådets beslut 2010/648/EU om undertecknande på Europeiska unionens vägnar av avtalet om ändring för andra gången av partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000 och ändrat första gången i Luxemburg den 25 juni 2005 (EUT L 287, s. 1). Med hänsyn till tidpunkten för de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen är det emellertid Cotonouavtalet i dess ursprungliga lydelse som är tillämpligt därpå.

5 I artikel 100 i Cotonouavtalet föreskrivs att ”[p]rotokollen och bilagorna till detta avtal skall utgöra en integrerad del av avtalet. …”

6 Bilaga V till Cotonouavtalet har rubriken ”Handelsordning under den förberedande period som avses i artikel 37.1”. I artikel 1 i bilaga V föreskrevs att ”[p]rodukter med ursprung i AVS-staterna skall få importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan”.

7 I denna bilaga V ingår protokoll 1 om definition av begreppet ”ursprungsprodukter” och om metoder för administrativt samarbete (nedan kallat protokoll 1). Artikel 2.1 i protokoll 1 innehåller följande föreskrifter:

”1. Vid tillämpningen av bestämmelserna om handelssamarbete i bilaga [V] skall följande produkter anses ha ursprung i AVS-staterna:

a) Produkter som helt framställts i AVS-staterna enligt artikel 3 i detta protokoll.

b) Produkter som framställts i AVS-staterna och som innehåller material som inte helt framställts där, om detta material har genomgått tillräcklig bearbetning eller behandling i AVS-staterna enligt artikel 4 i detta protokoll.”

8 Avdelning IV i protokoll 1 med rubriken ”Ursprungsintyg” innehöll bland annat artikel 14.1 som hade följande lydelse:

”Produkter med ursprung i AVS-staterna som importeras till gemenskapen skall omfattas av Bilaga V, förutsatt att det uppvisas

a) ett varucertifikat EUR.1 ...

... ”

9 I artikel 15.1 i protokoll 1 preciserades att varucertifikat EUR.1 ska utfärdas av tullmyndigheterna i det exporterande landet. I punkt 3 i denna artikel föreskrevs att ”[e]n exportör som ansöker om ett varucertifikat EUR.1 skall vara beredd att när som helst på begäran av tullmyndigheterna i den exporterande AVS-stat där varucertifikatet EUR.1 utfärdas, uppvisa alla relevanta handlingar som styrker att de berörda produkterna har ursprungsstatus …”.

10 Enligt artikel 28.1 i protokollet ska nämnda exportör under minst tre år bevara de handlingar som avses i artikel 15.3.

11 I avdelning V i protokoll 1, som hade rubriken ”Bestämmelser om administrativt samarbete”, ingick bland annat artiklarna 31 och 32. Dessa artiklar hade rubriken ”Ömsesidigt bistånd” respektive ”Kontroll av ursprungsintyg”.

12 I artikel 31.1 och 31.2 första stycket föreskrevs följande:

”1. AVS-staterna skall till kommissionen sända avtryck av de stämplar som används samt adresserna till de tullmyndigheter som är behöriga att utfärda varucertifikat EUR.1 och att kontrollera varucertifikat EUR.1 och fakturadeklarationer.

Varucertifikat EUR.1 skall godkännas för förmånsbehandling från och med den dag då kommissionen mottar uppgifterna.

Kommissionen skall sända dessa uppgifter till medlemsstaternas tullmyndigheter.

2. För att sörja för att detta protokoll tillämpas på ett riktigt sätt skall gemenskapen … och AVS-staterna genom de behöriga tullförvaltningarna bistå varandra vid kontrollen av att varucertifikaten EUR.1 och fakturadeklarationerna är äkta och att uppgifterna i dessa handlingar är riktiga."

13 Artikel 32 i protokoll 1 hade följande lydelse:

"1. Efterkontroll av ursprungsintyg skall göras stickprovsvis eller när importlandets tullmyndigheter har rimliga tvivel beträffande handlingarnas äkthet, de berörda produkternas ursprungsstatus eller uppfyllandet av övriga villkor i detta protokoll.

2. Vid tillämpning av punkt 1 skall importlandets tullmyndigheter återsända varucertifikat EUR.1 och fakturan, om den lämnats in, eller fakturadeklarationen eller en kopia av dessa handlingar till det exporterande landets tullmyndigheter och vid behov ange skälen för undersökningen. Till stöd för begäran om kontroll skall de tillhandahålla alla de erhållna handlingar och upplysningar som tyder på att uppgifterna i ursprungsintyget inte är riktiga.

3. Kontrollen skall göras av exportlandets tullmyndigheter. För kontrollen skall de ha rätt att begära alla slags underlag och att göra alla slags kontroller av exportörens räkenskaper eller varje annan kontroll som de anser lämplig.

…

5. De tullmyndigheter som begärt kontrollen skall så snart som möjligt underrättas om resultatet av denna. Detta resultat måste klart utvisa om handlingarna är äkta och om de berörda produkterna kan anses vara produkter med ursprung i AVS-staterna … och uppfyller övriga villkor i detta protokoll.

…

7. När kontrollförfarandet eller någon annan tillgänglig uppgift tycks tyda på att bestämmelserna i detta protokoll överträds skall AVS-staten på eget initiativ eller på begäran av gemenskapen genomföra nödvändiga undersökningar eller se till att sådana undersökningar genomförs snarast möjligt för att överträdelserna skall kunna identifieras och förhindras. Den berörda AVS-staten får i detta syfte erbjuda gemenskapen att delta i undersökningarna."

Tullkodexen

14 Tullkodexen upphävdes genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) (EUT L 145, s. 1). Vissa bestämmelser i den moderniserade tullkodexen blev tillämpliga den 24 juni 2008. Med hänsyn till tidpunkten för de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen är det emellertid reglerna i tullkodexen som ska tillämpas i det målet.

15 I artikel 220.1 i tullkodexen, i den version som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen, föreskrevs att "[o]m ett tullbelopp som härrör från en tullskuld inte har bokförts … eller har bokförts med ett lägre belopp än det belopp som skulden lagligen uppgår till, skall det belopp som skall utkrävas eller återstår att kräva bokföras inom

två dagar efter det att myndigheterna blivit medvetna om situationen och har möjlighet att beräkna vad beloppet lagligen uppgår till samt fastställa vem som är gäldenär (bokföring i efterhand). … ”.

16 I artikel 220.2 föreskrevs emellertid vissa undantag då bokföring i efterhand inte skulle ske. Denna bestämmelse hade följande lydelse:

”… bokföring i efterhand [ska] inte ske i följande fall:

…

b) Det tullbelopp som enligt lag skall erläggas har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

Om en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete mellan tullmyndigheter som omfattar myndigheter i tredje land, skall ett ursprungsintyg som utfärdats av dessa myndigheter, om det skulle visa sig vara felaktigt, betraktas som ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket.

Utfärdande av ett felaktigt ursprungsintyg skall emellertid inte anses utgöra ett misstag när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom t.ex. i sådana fall då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

Gäldenären kan åberopa god tro om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade vederbörlig aktsamhet för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda.

…”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

17 Afasia tillhör en koncern som saluför textilier. Koncernen, som har huvudkontor i Hongkong (Kina), har bildat bolag bland annat på Jamaica.

18 Under år 2002 ansökte Afasia om övergång till fri omsättning i unionen av flera partier av textilier från bolaget ARH Enterprises Ltd (nedan kallat ARH), som är ett av koncernens jamaicanska bolag.

19 Afasia beviljades övergång till fri omsättning, eftersom det uppgetts att varorna hade sitt ursprung i Jamaica och eftersom detta ursprung intygades i ett av de jamaicanska tullmyndigheterna utfärdat varucertifikat EUR.1.

20 På begäran av det jamaicanska ministeriet för utrikesfrågor och utrikeshandel, som misstänkte att det förelåg oegentligheter, kontrollerade kommissionen, närmare bestämt Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf), under en inspektion på Jamaica i mars 2005 de varucertifikat EUR.1 som utfärdats under åren 2002–2004. Resultaten av denna inspektion nedtecknades i ett protokoll av den 23 mars 2005 som upprättats på papper med kommissionens brevhuvud. Detta protokoll undertecknades av de personer som deltagit i inspektionen och, för Jamaicas räkning, av den ständige sekreteraren vid ministeriet för utrikesfrågor och utrikeshandel.

21 I protokollet fastställdes

— att jamaicanska exportörer, däribland ARH, hade åsidosatt Cotonouavtalets bestämmelser, eftersom de flesta eller samtliga varor som exporterats till unionen hade tillverkats av färdiga delar med ursprung i Kina eller var färdiga textilier med ursprung i Kina,

— att det likväl var möjligt att vissa av de exporterade varorna hade ursprung i Jamaica men att berörda exportörer inte varit i stånd att bevisa detta för inspektörerna,

— att de jamaicanska exportörerna hade lämnat oriktiga uppgifter angående varornas ursprung i sina ansökningar om varucertifikat EUR.1, vilket de jamaicanska tullmyndigheterna endast mycket svårligen kunde ha upptäckt, eftersom varornas ursprung dolts på ett mycket professionellt sätt. Dessa myndigheter hade således handlat omsorgsfullt och i god tro, och

— de jamaicanska tullmyndigheterna fann att de varucertifikat EUR.1 som utfärdats sedan år 2002 var oriktiga och följaktligen ogiltiga.

22 Ägarna till Afasiakoncernen samarbetade inte under undersökningen och inga handlingar påträffades vid inspektion i ARH:s verkstäder och kontor. Därför grundades de undersökningsresultat som nämnts i föregående punkt främst på en granskning av transportdokument och dokument rörande de exporterade varupartierna som de jamaicanska myndigheterna förfogade över, samt på en jämförelse av uppgifterna i dessa dokument med uppgifter i dokument som inspektörerna erhållit från de kinesiska tullmyndigheterna. Av denna granskning och jämförelse framgick att de flesta varorna i dessa partier inte hade kunnat tillverkas i Jamaica. De hade i stället antingen sammanfogats utifrån färdiga textildelar med ursprung i Kina eller från början utgjorts av färdiga textilier med ursprung i Kina.

23 Den 3 maj 2005 beslutade Hauptzollamt om uppbörd i efterhand av tullen på de berörda textilvarupartierna med ett belopp på 62 323,45 euro.

24 Afasia begärde omprövning av detta beslut och gjorde gällande att det hade blivit omöjligt att framlägga bevis för att varorna hade ursprung i Jamaica, på grund av att produktionsanläggningarna i Jamaica hade förstörts vid en orkan år 2004. De varucertifikat EUR.1 som ursprungligen utfärdats av jamaicanska myndigheter var dessutom fortfarande giltiga, eftersom dessa myndigheter inte hade upphävt dem i vederbörlig ordning.

25 Hauptzollamt vidhöll vid omprövning sitt beslut, och Afasia överklagade därför till Finanzgericht Hamburg (skattedomstol i Hamburg). Finanzgericht Hamburg biföll överklagandet med motiveringen att de konstateranden som lett till en uppbörd i

efterhand av importtullen inte grundade sig på en begäran om kontroll som framställts till de jamaicanska tullmyndigheterna och inte heller på en av dessa myndigheter genomförd undersökning, utan på en undersökning som genomförts av kommissionen, vilket stred mot kraven i Cotonouavtalet. Varucertifikaten EUR.1 rörande de berörda textilvarupartierna hade följaktligen inte upphävts på ett giltigt sätt. Finanzgericht Hamburg konstaterade dessutom att Afasia hade berättigade förväntningar på att importen av dessa varupartier hade skett på ett lagenligt sätt.

26 Hauptzollamt överklagade denna dom till Bundesfinanzhof (den federala skattedomstolen), vilken var tveksam till huruvida Finanzgericht Hamburg gjort en riktig bedömning. Bundesfinanzhof beslutade därför att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1. Är det förenligt med artikel 32 i [protokoll 1] att Europeiska kommissionen i huvudsak själv, om än med stöd av lokala myndigheter, genomför en kontroll i efterhand av de ursprungsintyg som utfärdats i exportlandet, och är det fråga om ett kontrollresultat i den mening som avses i denna bestämmelse när det resultat som kommissionen på detta sätt kommer fram till nedtecknas i ett protokoll som även undertecknats av en företrädare för exportlandets regering?

2. För det fall den första frågan besvaras jakande, kan gäldenären, i en situation som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen – där exportlandet har upphävt [varucertifikat EUR.1] vilka utfärdats under en viss tidsperiod, på grund av att varornas ursprung inte har kunnat bekräftas i samband med en kontroll i efterhand, trots att det inte kunde uteslutas att en del av exportvarorna uppfyllde

ursprungsvillkoren – åberopa skyddet för berättigade förväntningar enligt andra och tredje styckena i artikel 220.2 b i [tullkodexen], genom att hävda att de [varucertifikat EUR.1] som företetts i hans fall kan ha varit riktiga och således hade utfärdats på grundval av riktiga uppgifter från exportören?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

27 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 32 i protokoll 1 ska tolkas så, att resultaten av en kontroll i efterhand av varucertifikat EUR.1 som utfärdats av en AVS-stat är bindande för myndigheterna i den medlemsstat till vilken de i certifikaten angivna varorna importerats, när denna kontroll i huvudsak har bestått i en undersökning som kommissionen genomfört i denna AVS-stat och när nämnda myndigheter har underrättats om dessa resultat genom ett protokoll som även undertecknats av en företrädare för den aktuella AVS-staten.

28 Domstolen har redan slagit fast att systemet för administrativt samarbete – som införts i ett protokoll som, i en bilaga till ett avtal mellan unionen och en tredjestat, fastställer regler för varors ursprung – bygger på ett ömsesidigt förtroende mellan myndigheterna i importstaten och myndigheterna i exportstaten (dom av den 9 februari 2006 i de förenade målen C-23/04-C-25/04, Sfakianakis, REG 2006, s. I-1265, punkt 21, och av den 1 juli 2010 i mål C-442/08, kommissionen mot Tyskland, REU 2010, s. I-6457, punkt 70).

29 Vad särskilt gäller kontroll i efterhand av varucertifikat EUR.1 som utfärdats av exportstaten, är de slutsatser som exportstatens myndigheter nått bindande för importstatens myndigheter. Det samarbete som inrättas genom ett protokoll om varors ursprung kan nämligen endast fungera om importstaten erkänner de lagenliga bedömningar som myndigheterna i exportstaten har gjort (dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 33, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkterna 72 och 73, och dom av den 25 februari 2010 i mål C-386/08, Brita, REU 2010, s. I-1289, punkt 62).

30 Vad gäller frågan huruvida resultaten av en kontroll i efterhand, under sådana omständigheter som dem som är för handen i det nationella målet, utgör lagenliga bedömningar av myndigheterna i exportstaten och således är bindande för importmedlemsstatens myndigheter, påpekar domstolen följande. Till skillnad från vad Afasia har gjort gällande, är det möjligt att göra en kontroll i efterhand av varucertifikat EUR.1 som utfärdats av en AVS-stat, utan att myndigheterna i importmedlemsstaten har begärt det.

31 I detta avseende föreskrivs det i artikel 32.7 i protokoll 1, utöver de regler som följer av artikel 32.1–32.6 i protokollet, att den exporterande AVS-staten, på eget initiativ eller på begäran av unionen, ska genomföra nödvändiga undersökningar för att överträdelser av protokollets bestämmelser ska kunna identifieras och förhindras.

32 Såsom den tjeckiska och den italienska regeringen liksom kommissionen har framhållit i sina skriftliga yttranden och såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 23 i sitt förslag till avgörande, ska följaktligen en kontroll i efterhand göras inte enbart när importmedlemsstaten begär det utan även, allmänt sett, när det enligt en av de avtalsslutande staterna eller kommissionen – som i enlighet med artikel 211 EG ska säkerställa en korrekt tillämpning av avtalet – finns indikationer på att det föreligger oegentligheter i fråga om de importerade varornas ursprung (se, analogt, domarna i de ovannämnda målen Sfakianakis, punkterna 30 och 31, och kommissionen mot Tyskland, punkt 82).

33 Den exporterande AVS-staten får vidare enligt artikel 32.7 i protokoll 1 erbjuda unionen att delta i undersökningarna. Det har i förevarande fall inte bestritts att Olaf genomförde sin undersökning på begäran av det jamaicanska ministeriet för utrikesfrågor och utrikeshandel, vilket framgår av undersökningsprotokollet. Under dessa omständigheter kan det inte anses, till skillnad från vad Afasia har gjort gällande, att den undersökning som Olaf genomfört på jamaicanskt territorium utgör en inblandning i denna stats inre angelägenheter, och undersökningen utgör således inte en kränkning av den statens suveränitet.

34 Det ska också påpekas att varken protokoll 1 eller andra med Cotonouavtalet sammanhängande rättsakter preciserar de närmare formerna för unionens medverkan i undersökningar i den exporterande AVS-staten. I avsaknad av specifika regler och med hänsyn till syftet att säkerställa en korrekt tillämpning av detta avtal och ett gott administrativt samarbete, finner domstolen att artikel 32.7 i protokollet tillåter att en exporterande AVS-stat, som uttrycker önskemålet eller antar ett erbjudande från unionen i detta avseende, drar nytta av Olafs resurser och sakkunskap genom att uppdra åt Olaf att till övervägande del genomföra undersökningen. När den exporterande AVS-staten väljer detta förfaringssätt räcker det, för att det ska anses att denna stat vederbörligen fyller sin funktion som enhet med ansvar för kontrollen i efterhand, att den skriftligen på ett otvetydigt sätt erkänner att den fullt ut godtar resultaten av Olafs undersökning.

35 Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 25 och 29 i sitt förslag till avgörande, ska detta godkännande av undersökningsresultaten vara daterat och vederbörligen undertecknat på den exporterande AVS-statens vägnar. Det saknar därvid betydelse att resultaten har antecknats i ett dokument med Olafs brevhuvud.

36 Artikel 32.7 i protokoll 1 innehåller inte heller några bestämmelser om i vilken form undersökningsresultaten ska delges importmedlemsstaten för att de ska kunna bli

bindande för statens myndigheter. Det ska därför anses att resultaten blir bindande för dessa myndigheter om de mottar Olafs undersökningsprotokoll – vederbörligen undertecknat på den exporterande AVS-statens vägnar – i vilket det otvetydigt konstateras att varucertifikaten EUR.1 är oriktiga och följaktligen ogiltiga.

37 Vad slutligen gäller den av Afasia aktualiserade frågan huruvida den person som undertecknat undersökningsprotokollet på den exporterande AVS-statens vägnar hade befogenhet att göra detta enligt denna stats nationella rätt, konstaterar domstolen att det inte kan anses att den berörda AVS-staten har godtagit undersökningsresultaten om personen inte hade en sådan befogenhet. Vidare medför det ömsesidiga förtroende som kännetecknar samarbetet mellan de exporterande AVS-staterna och importmedlemsstaterna att importmedlemsstaterna inte systematiskt måste undersöka underskrifter av personer som utåt sett har befogenhet att binda AVS-staten i frågor som rör export.

38 Följaktligen är det bara när det råder tvivel om huruvida den person som har undertecknat ett dokument på den exporterande statens vägnar har befogenhet därför som myndigheterna i importmedlemsstaten ska kontrollera hos den berörda AVS-staten om personen verkligen har befogenhet att binda staten på ifrågavarande område.

39 I förevarande fall ankommer det på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida Haputzollamt – mot bakgrund av uppgifterna i undersökningsprotokollet och Afasias argument rörande påståendet att den ständige sekreteraren vid ministeriet för utrikesfrågor och utrikeshandel inte hade befogenhet att underteckna detta dokument på Jamaicas vägnar – borde ha genomfört en kontroll.

40 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 32 i protokoll 1 ska tolkas så, att resultaten av en kontroll i efterhand av huruvida angivelsen av varors ursprung på varucertifikat EUR.1 som utfärdats av en AVS-stat är riktig – varvid kontrollen huvudsakligen har bestått i en undersökning av kommissionen, närmare bestämt Olaf, i denna AVS-stat på begäran av densamma

– är bindande för myndigheterna i den medlemsstat till vilken varorna importerats, förutsatt att dessa myndigheter har mottagit ett dokument i vilket det på ett otvetydigt sätt erkänns att denna AVS-stat godkänner dessa resultat. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida nämnda myndigheter har mottagit ett sådant dokument.

Den andra frågan

41 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 220.2 b i tullkodexen ska tolkas så, att importören – när varucertifikat EUR.1 som utfärdats för import av varor till unionen upphävs på grund av oegentligheter i samband med utfärdandet och på grund av att det vid en kontroll i efterhand inte varit möjligt att bekräfta det på varucertifikaten angivna ursprung som medför förmånsbehandling – kan motsätta sig en uppbörd i efterhand av importtullarna, med åberopande av att det inte kan uteslutas att vissa av varorna har ursprung som medför förmånsbehandling.

42 Den hänskjutande domstolen undrar således vilka rättsliga följder som inspektörernas konstateranden eventuellt kan ge upphov till. Såsom angetts i punkt 21 ovan innebär dessa konstateranden att det är möjligt att vissa av de aktuella varorna har ursprung i Jamaica, men att berörda exportörer inte har bevisat detta.

43 Det ska härvid erinras om att syftet med kontroller i efterhand är att kontrollera riktigheten av det ursprung som anges i ett varucertifikat EUR.1 (dom av den 9 mars 2006 i mål C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, REG 2006, s. I-2263, punkt 32 och där angiven rättspraxis).

44 Domstolen har vid upprepade tillfällen angett att när det ursprung som angetts för varorna i varucertifikat EUR.1 inte kan bekräftas vid en kontroll i efterhand, kan den slutsatsen dras att varorna är av okänt ursprung och att det således var fel att bevilja varucertifikat EUR.1 och förmånsbehandlingen (dom av den 7 december 1993 i mål C-12/92, Huygen m.fl., REG 1993, s. I-6381, punkterna 17 och 18, av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 16, och domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, punkt 34).

45 Denna rättspraxis utgör hinder för att en importör undgår uppbörd i efterhand av importtullar genom att åberopa att varorna är av okänt ursprung och att det således inte kan uteslutas att vissa av dem har det på de upphävda varucertifikaten EUR.1 angivna ursprung som medför förmånsbehandling.

46 Tvärtom följer det av rättspraxis att uppbörd i efterhand av tull som inte uttagits i samband med importen är den normala följden av att det vid kontrollen i efterhand inte har varit möjligt att fastställa att varorna har det ursprung som angetts på varucertifikat EUR.1 (domarna i det ovannämnda målet Huygen m.fl., punkt 19, och i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 16).

47 För att importören med framgång ska kunna åberopa berättigade förväntningar enligt artikel 220.2 b i tullkodexen, och därigenom undgå uppbörd i efterhand på det sätt som föreskrivs i denna bestämmelse, måste tre villkor samtidigt vara uppfyllda. Det krävs för det första att det felaktiga utfärdandet av varucertifikaten EUR.1 beror på ett misstag från de behöriga myndigheternas sida, för det andra att gäldenären, som handlade i god tro, rimligen inte kunde ha upptäckt detta och för det tredje att gäldenären följt bestämmelserna i gällande lagstiftning (se, bland annat, domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 83, dom av den 3 mars 2005 i mål C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel och Commonfood mot kommissionen, REG 2005, s. I-1751, punkt 46, och av den 18 oktober 2007 i mål C-173/06, Agrover, REG 2007, s. I-8783, punkt 30).

48 När myndigheterna i den exporterande staten såsom i förevarande fall har utfärdat felaktiga varucertifikat EUR.1 inom ramen för ett system för administrativt samarbete, ska utfärdandet, enligt nämnda artikel 220.2 b andra och tredje styckena, betraktas som ett misstag från dessa myndigheters sida, om det inte visar sig att varucertifikaten har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören. Om varucertifikaten har upprättats på grundval av felaktiga uppgifter från exportören är det första av de tre kumulativa villkoren inte uppfyllt. Då ska det följaktligen beslutas om uppbörd i efterhand av importtullen, utom då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

49 Den hänskjutande domstolen betvivlar i förevarande fall inte riktigheten av konstaterandet i undersökningsprotokollet, att de jamaicanska myndigheterna inte visste och inte kunde ha vetat att de textilier som ARH exporterat inte uppfyllde kraven för att de ska anses ha sitt ursprung i Jamaica. Den hänskjutande domstolen vill dock få klarhet i om det åligger Hautpzollamt att bevisa att de felaktiga varucertifikaten har upprättats på grundval av oriktiga uppgifter från ARH, eller om det tvärtom åligger Afasia att bevisa att de uppgifter som ARH har lämnat till de jamaicanska myndigheterna var riktiga.

50 Den hänskjutande domstolen undrar särskilt hur den tolkning av artikel 220.2 b i tullkodexen som EU-domstolen gjorde i domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services kan tillämpas i förevarande mål.

51 I den domen slog domstolen fast att det inte kan krävas av tullmyndigheterna i den importerande staten att de bevisar att exportören har lämnat oriktiga uppgifter, om det visar sig att denne, i strid med skyldigheten enligt tillämplig lagstiftning, inte har bevarat handlingarna rörande varorna under minst tre år. I så fall har nämligen

tullmyndigheterna inte någon möjlighet att visa huruvida de uppgifter som exportören lämnat inför utfärdandet av ett varucertifikat EUR.1 var riktiga eller ej (domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services, punkt 40).

52 Afasia har gjort gällande att den lösning som domstolen fastslagit i domen i det ovannämnda målet Beemsterboer Coldstore Services inte kan tillämpas i förevarande mål. ARH hade nämligen inte kunnat uppfylla skyldigheten enligt artikel 28 i protokoll 1 att bevara relevanta handlingar under minst tre år, eftersom bolagets produktionsanläggningar hade förstörts vid en orkan innan denna treårsperiod var slut. Denna force majeure-situation medför att det inte längre är möjligt att utröna huruvida de aktuella varucertifikaten EUR.1 har upprättats på grundval av oriktiga uppgifter från exportören. Det ska sålunda enligt Afasia anses att utfärdandet av de felaktiga varucertifikaten EUR.1 beror på ett misstag från de jamaicanska myndigheternas sida.

53 Domstolen gör i denna del följande bedömning. Genom denna argumentation bortser Afasia emellertid från den omständigheten att Olaf – på grund av att byrån inte lyckats få ägarna till Afasiakoncernen att samarbeta och på grund av att man, vid en påtvingad och i samarbete med de jamaicanska myndigheterna genomförd inspektion i ARH:s produktionsanläggningar och kontorslokaler, konstaterade att där inte fanns några dokument – inriktade sin undersökning på transportdokumenten och de dokument rörande de exporterade varupartierna som de jamaicanska myndigheterna förfogade över. Olaf jämförde sedan uppgifterna i dessa dokument med de uppgifter som de kinesiska tullmyndigheterna lämnat. På grundval av dessa dokument och jämförelsen av uppgifterna, drog Olaf den slutsatsen att de uppgifter rörande varornas ursprung som ARH och de andra jamaicanska exportörerna lämnat till de jamaicanska myndigheterna måste vara oriktiga.

54 Såsom den italienska regeringen och kommissionen har påpekat kan det emellertid inte anses att utfärdandet av felaktiga varucertifikat EUR.1 beror på ett misstag av myndigheterna i den exporterande staten, när dessa myndigheter har vilseletts av exportörerna. I detta avseende framgår av fast rättspraxis att det endast är misstag som kan hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande som kan medföra att

uppbörd av tull i efterhand inte ska ske. Om det inte har skett något sådant misstag, kan gäldenären enligt artikel 220.2 b i tullkodexen inte åberopa berättigade förväntningar (se, bland annat, domarna i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkterna 91 och 92, och i det ovannämnda målet Agrover, punkt 31). Under dessa förhållanden är Afasias argument rörande förekomsten av en force majeure-situation verkningslösa.

55 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 220.2 b i tullkodexen ska tolkas så, att importören – när varucertifikat EUR.1 som utfärdats för import av varor till unionen upphävs på grund av oegentligheter i samband med utfärdandet och på grund av att det vid en kontroll i efterhand inte varit möjligt att bekräfta det på varucertifikaten angivna ursprung som medför förmånsbehandling – inte kan motsätta sig en uppbörd i efterhand av importtullarna, med åberopande av att det inte kan uteslutas att vissa av varorna har ursprung som medför förmånsbehandling.

Rättegångskostnader

56 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Artikel 32 i protokoll 1 till bilaga V till partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000, vilket godkänts på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 2003/159/EG av den 19 december 2002, ska tolkas så, att resultaten av en kontroll i efterhand av huruvida angivelsen av varors ursprung på varucertifikat EUR.1 som utfärdats av en AVS-stat är riktig – varvid kontrollen huvudsakligen har bestått i en undersökning av kommissionen, närmare bestämt Olaf, i denna AVS-stat på begäran av densamma – är bindande för myndigheterna i den medlemsstat till vilken varorna importerats, förutsatt att dessa myndigheter har mottagit ett dokument i vilket det på ett otvetydigt sätt erkänns att denna AVS-stat godkänner dessa resultat. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra huruvida nämnda myndigheter har mottagit ett sådant dokument.**

2) **Artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000, ska tolkas så, att importören – när varucertifikat EUR.1 som utfärdats för import av varor till Europeiska unionen upphävs på grund av oegentligheter i samband med utfärdandet och på grund av att det vid en kontroll i efterhand inte varit möjligt att bekräfta det på varucertifikaten angivna ursprung som medför förmånsbehandling – inte kan motsätta sig en uppbörd i efterhand av importtullarna, med åberopande av att det inte kan uteslutas att vissa av varorna har ursprung som medför förmånsbehandling.**

Underskrifter